

מכ"עמי תורת זילים

פרשת צו – הכד הניסי ושמן משחת קודש

משה רבינו משח על פי ציווי ה' את המשכן וכליו ואת אהרן הכהן ובניו ב"שמן המשחה" שנאמר "ויקח משה את שמן המשחה וימשח את המשכן ואת כל אשר בו ויקדש אתם: ויז ממנו על המזבח שבע פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכהן ואת בנו לקדשם: ויצק משמן המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדשו" (ויקרא ח, יג-טז). ואמרו רבותינו כי הרבה ניסים נעשו בשמן המשחה מתחילתו ועד סופו (גמ' כריתות דף ה ע"ב) מרוב סודו וקדושתו. לכן נאסר לעשות במתכונתו ולא לסוד ממנו על זר שנאמר "איש אשר יקח כמהו ויאשר יתן ממנו על זר ונקרת מעמיו" (שמות ל, טג) כי אין משתמשים ב'שרביטו של מלך' אלא בביתו ובהיכלו (מצודת דוד' על עממי המצות להרד"ב מצוה טז).

ויש להתבונן, מה מעלתו ועניינו של 'שמן המשחה' שנעשו בו נסים רבים ועל ידי משיחתו התקדשו המשכן וכליו, אהרן ובניו ומלכי בית דוד?

כד שמן נסי התגלה ליעקב אבינו והוא יצק ממנו שמן על האבן

כאשר יעקב אבינו הלך מבאר שבע אל חרן, הוא הגיע להר המוריה ונרדם שם. לאחר שהקיץ משנתו, לקח יעקב את האבן ששכב עליה ועשה אותה מצבה. אז הוריד לו הקב"ה שמן מן השמים (פרקי דרבי אליעזר' פרק לה, רבינו בחיי' בראשית פרק כח פסוק יח) בתוך 'כד' (שפתי חן על התורה' לר' מרדכי הכהן פרשת וישלח ד"ה ויותר יעקב לבדו) של ברכה' שיצא מהאבן שעליה הניח יעקב את ראשו (סמיכת חכמים' לר' נפתלי כץ בהקדמה דף ז ע"ב ד"ה ובענין זה נ"ל להסמיק' בשם המקובלים), כאשר כד זה נטמן באותו המקום בו ישן כבר מששת ימי בראשית והיה בו שפע מקור ברכות מן עדן (זרועים' למחבר הבן איש חי בראשית כט, א). אז יעקב אבינו יצק את השמן על גבי ראש האבן (פרקי דרבי אליעזר' פרק לה, רבינו בחיי' בראשית פרק כח פסוק יח) שנאמר "וישכם יעקב בפקדו ויקח את האבן אשר שם מראשיתו וישם אתה מצבה ויצק שמן על ראשה" (בראשית כח, יח). נס השמן הזה נרמז בפסוק בתוך התיבה "שמן" – שהוא ראשי תיבות נס מן שמים (פר אחד' לר' חיים פלאגאי על פרקי דרבי אליעזר פרק לה ד"ה וירד לו).

לאחר ששפך יעקב אבינו את השמן, התמלא שוב הכד מאליו. אז הבין יעקב אבינו כי הכד הזה מזומן לברכה, לכן לקח אותו עמו (שפתי חן על התורה' פרשת וישלח ד"ה ויותר יעקב לבדו) לכל מקום שהלך, והיה חביב עליו ביותר (זרועים' למחבר 'בן איש חי' ר' יוסף חיים מבגדד בראשית כט, א). וכאשר יעקב עבר את "מעבר יבק" לפני המפגש עם עשו אחיו כפי שנאמר "ויקם בלילה הוא ויקח את שתי נשיו ואת שתי שפחתיו ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבק" (בראשית לב, כג) הוא שחך "פכים קטנים" בעברו השני של הנחל (רש"י בראשית לה, כה) ובין אותם הפכים היה אותו הכד כפי שנרמז בפסוק "וינתר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר" (בראשית לב, כה) כאשר התיבה "לבדו" נדרשת כאילו נכתב "לבדו" (ראה רבינו בחיי' בראשית לב, כה ד"ה וירד לו). ויעקב אבינו סיכן עצמו וחזר לקחת את הכד כי ידע שעתידיים להיות עוד הרבה נסים בכד הזה (שפתי חן' על התורה פרשת וישלח ד"ה ויותר יעקב לבדו. ראה רש"י בראשית לה, כה).

בכד השמן של יעקב הכינו את 'שמן המשחה' וקידשו את כל כלי המשכן

כד השמן הזה הופיע שוב בזמן משה רבינו (עפ"י שפתי חן על התורה' פרשת וישלח ד"ה ויותר יעקב לבדו), שהצטוו להכין את תערובת 'שמן המשחה' בשיעור של שניים עשר לוג (מכרע ליטר), כאשר הוא היה עשוי מחמשה סממנים: מר דרוז, קדה, קנמן בשם, קנה בשם ושמן זית (גמ' כריתות דף ה ע"א, שפתי חן על התורה' פרשת כי תשא ד"ה ואתה קח לך, וראה רמב"ם ספר העבודה' הלכות כלי המקדש והעובדים בו הלכה ב' כיצד היא הכנת שמן המשחה). תערובת השמן שמשה רבינו הכין נקראה על שמו (נמאה קשיטה' להרמ"ע מפאנו כ, כו) והיא הספיקה לכל הדורות שנאמר "וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לְאָמֹר שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ יְהִיָּה זֶה לִי לְדֹרֹתֵיכֶם" (שמות ל, א) (גמ' כריתות דף ה ע"ב) כי הכד הזה נשאר 'מלא' לעולם (סמיכת חכמים' לר' נפתלי כץ בהקדמה דף ז ע"ב ד"ה ובענין זה נ"ל להסמיק' מהמקובלים). ולא נעשה מאז שום 'שמן משחה' אחר חוץ ממה שעשה משה רבינו (רמב"ם ספר העבודה' הלכות כלי המקדש והעובדים בו הלכה ה). לכן כאשר משה רבינו הצטווה על שמן המשחה נאמר "וְאֶתְּהָ קַח לָךְ בְּשָׂמִים רָאשׁ וְכוּ' וְעָשִׂיתָ אֹתוֹ שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ לְקַח מִקְרַחַת מַעֲשֶׂה רַחֵם שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ יְהִיָּה" (שמות ל, כג – כה) ובתיבות "וְאֶתְּהָ קַח לָךְ" רמז למשה שהוא יעשה ולא זולתו (אור החיים הקדוש' פרשת כי תשא פרק ל, כג).

שמן המשחה שנעשה על פי ציווי ה' בימי משה רבינו נטל את כוחו וקדושתו מהשמן של יעקב אבינו אשר היה בתוך כד השמן (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודינא במאמר שלישי' לחנוכה פרק צא דף רפז ע"ב ד"ה והשתא ה"יב מגלה עמוקות), לכן כל מי שנמשך בשמן המשחה היה נחשב כאילו נמשח ממש בשמן של יעקב אבינו (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודינא במאמר שלישי' לחנוכה פרק צא דף רפז ע"א ד"ה ובמה שהעלת). וכך ב'שמן המשחה' שהיה בכד הזה (סמיכת חכמים' לר' נפתלי כץ בהקדמה דף ז ע"ב ד"ה ובענין זה נ"ל להסמיק' בשם המקובלים) נמשחו המשכן וכל כליו כולל כלי המזבח והכור שנאמר "וְלִקְחֶתָ אֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִשְׁחָתָ אֶת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בוּ וְאֶת כָּל כְּלָיו וְהִיָּה קֹדֶשׁ: וּמִשְׁחָתָ אֶת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת כָּל כְּלָיו וְקִדְשָׁתָ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהִיָּה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קְדָשִׁים: וּמִשְׁחָתָ אֶת הַכֹּהֵן וְאֶת כָּל כְּלָיו וְקִדְשָׁתָ אֹתוֹ" (שמות מ, ט – יא) (גמ' כריתות דף ה ע"ב, גמ' הרויות דף יא ע"ב). כאשר כל כלי וכלי היה חייב משיחה בשמן בפני עצמו שנאמר "ויז ממנו על המזבח שבע פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכהן ואת בנו לקדשם" (ויקרא ח, יא) (ילקוט שמעוני' פרשת צו רמז תקטו ד"ה וימשח).

על ידי המשיחה ב'שמן המשחה' היו הכלים במשכן מתקדשים (משנה תורה' לרמב"ם ספר העבודה' הלכות כלי המקדש והעובדים בו אות יב) בקדושת כלי השרת (ילקוט הלכות' לר' נתן תלמיד ר' נתן מברסלב אורח חיים ב' ברכת ריח וברכת הוודא ג' אות ז) לעבודת המשכן (רמב"ן על התורה שמות מ, יז ד"ה והנה המשכן) וגם נשארים קיימים לעד. כך היו כל עצי השטים של המשכן (ראה גמ' יומא דף עב ע"א) וכן כל כלי וכלי במשכן שעשה משה רבינו במדבר – שכולם נשמרו ונגנזו (ישם משמואל' שנת תרע"ב פרשת כי תשא ד"ה יש להתבונן בענין) ולא נפל אף אחד מהם בידי אויבי ישראל (ספורנו' תחילת פרשת פקודי ד"ה אלה פקודי המשכן). ואילו בבית המקדש הראשון שקידשו את הכלים רק על ידי העבודה בהם ולא באמצעות שמן המשחה (גמ' שבועות דף טו ע"א, רמב"ם ספר העבודה' הלכות כלי המקדש והעובדים בו אות יב), שלטו בהם בסוף האובים והם נלקחו על ידי נבזרדן שר צבא בבל (ספורנו' תחילת פרשת פקודי ד"ה אלה פקודי המשכן).

הכהן הגדול שנמשח בשמן המשחה התקדש והסתלקו ממנו 'החיצונים'

בשמן המשחה נמשח משה רבינו (מגלה עמוקות' על התורה פרשת שמות ד"ה מה ואהרן בכהניו) ששימש ככהן גדול הלבוש בחלוק לבן במשך 'שבעת ימי המילואים' במשכן (ראה גמ' עבודה זרה דף לד ע"א) (מגלה עמוקות' על התורה פרשת שמות ד"ה מה ואהרן בכהניו). וכן נמשחו בו אהרן ובניו הכהנים במשך שבעת ימי המילואים (גמ' כריתות דף ה ע"ב, גמ' הרויות דף יא ע"ב, אבות דרבי נתן פרק א' ד"ה משה עשה) כפי שהצטווה משה רבינו "וְלִקְחֶתָ מִן הַדָּם אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וּמִשְׁמַן הַמִּשְׁחָה וְהִיָּיתָ עַל אֹהֶרֶן וְעַל בְּגָדָיו וְעַל בְּגָדֵי

בְּנֵי אֶתְנֹ וְקָדַשׁ הוּא וּבְגָדָיו וּבְנֵי וּבְגָדֵי בְּנֵי אֶתְנֹ " (שמות כט, כא). וכפי שאכן הוא עשה שנאמר "וַיְקַח מִשְׁחַת מִשְׁמַחַת אֶשְׁרָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְיָזַע אֶהְרֹן עַל בְּגָדָיו וְעַל בְּנֵי וְעַל בְּגָדֵי בְּנֵי אֶתְנֹ וְיַקְדֵּשׁ אֶת אֶהְרֹן אֶת בְּגָדָיו וְאֶת בְּנֵי וְאֶת בְּגָדֵי בְּנֵי אֶתְנֹ" (ויקרא ח, ט). וכן נמשח גם כהן משוח מלחמה' וכל הכהנים הגדולים שהיו במשך הדורות (נמי הוריות דף יא ע"ב). שנאמר "וְהִפְחֵן הַמְּשִׁיחַ תִּפְחֵתָיו מִבְּנֵי" (נמי כריתות דף ה ע"ב).

כאשר משחו את הכהן הגדול, השמן היה 'רץ' בדרך של נס מעצמו על ראשו של הכהן (יילקוט ראובני פרשת אמור ד"ה 'ישבאים למשוח כ"ג בשם יילקוט תהלים' דף קח ע"ב) ויורד עד שהיה מגיע נגד עיניו (אברהם שניתי לר' אברהם פאלאגי מערכת ש"ן אות נ), ואז היה מושפע עליו פְּחִירוֹת וְשָׂכַל קְדוֹשׁ בְּעִבוּדֵי ה' יתברך שנאמר "וְשָׂמֹן עַל רֵאשֶׁיךָ אֶל הַקֹּדֶשׁ" (קהלת ט, ח) (עבודת ישראל' למגיד מקובניץ פרקי אבות משנה יד) וזה על ידי שמן המשחה שבו היה נמצא 'הארזת הקודש'. וכן היה מתלבש באדם שנמשח 'רוח הקודש' (יערות דבשי לר' יהונתן אייבשיץ חלק ב' דרוש ו' ד"ה וזה ענין מה) עד שהיה מתקדש ומתעלה (ישם משמואל' פרשת ויקהל - פקודי שנת תרעו ד"ה ויעש את שמן המשחה) בעצמותיו ובמלבושיו (הרמ"ד וואלי שמות פרק כט ד"ה ולקחת מן הדם) וְקֹנְהָ מַעְלָה וְנַעֲשָׂה זֹהִיר בַּמְצֻוֹת (מדרש אליהו דרוש ה' חלקא דרבנן דף ל ע"ג ד"ה ובוה יובן רמז). ומחמת 'שמן משחת קודש' שנמשח בו הכהן הגדול, לא היו מורידים אותו מגדולתו אף אם חטא ורק היו מלקים אותו ומשיבים אותו למקומו (נמי ירושלמי מסכת הוריות דף יא ע"ב פרק ג הלכה א).

מעת שנמשח הכהן הגדול, לא היה יותר רשות 'לחיצונים' להיחזו בו (הרמ"ד וואלי שמות פרק כט ד"ה ולקחת מן הדם, הרמ"ד וואלי שמות פרק כה ד"ה והלבשת אותם), כל הם היו מתרחקים מאותו הנבחר, על ידי 'מקור העליון' שהיה מקדש ומכריז "אֵל תִּגְעֹנוּ בַּמְּשִׁיחִי" (תהלים קה, טו) (הרמ"ד וואלי פרשת תצוה פרק כט ד"ה 'ישמנת המצנפת על ראשו'). לכן אף שכל אָבֵל מגדל את שעריו על מנת שיהיחצונים יִבְבְּקוּ בהם ולא יִחָזוּ בגוף האבל עצמו, הרי שהכהנים הגדולים המשוּחִים בשמן המשחה לא היו צריכים לגדלם כלל, כי אי אפשר לסטרא אחרא להיבדק בשערותיהם. וזה מה שצוה אהרן אלעזר ואיתמר אחרי פטירת נדב ואביהוא "וְיִאָמֶר מִשְׁחָה אֶל אֶהְרֹן וְלְאַלְעָזָר וְלְאִיתְמָר בְּנֵי רֵאשִׁיכֶם אֶל תְּפָרְעוּ" (ויקרא י, ו) "אֵל תְּפָרְעוּ" – כלומר תספרו ואל תגדלו שיער (תפארת יהונתן על התורה לר' יהונתן אייבשיץ ויקרא י, ו), בשונה משאר האבלים שאסורים בתספורת השיער (רשי"י ויקרא י, ו). מחמת 'החיצונים' (לחברה על ענין השערות ראה מאמרנו לפרשת קרח – 'שערות הראש של האדם').

המלכים שאול דוד ושלמה נמשחו בשמן המשחה והתעלו על ידו

המלכים שאול דוד ושלמה נמשחו ב'שמן המשחה' (מאה קטיטה' להרמ"ע מפאנו סימן צד) אשר נטל את כוחו וקדושתו מהשמן של יעקב אבינו שהיה בכד השמן (זכר דוד' לר' זכות ממודיטא במאמר שלישי לחנוכה פרק צא דף רפז ע"ב ד"ה והשתא הר"ב מגלה עמוקות), ולכן נחשב להם שנמשחו בשמן של יעקב אבינו (זכר דוד' לר' זכות ממודיטא במאמר שלישי לחנוכה פרק צא דף רפז ע"ג ד"ה והשתא הר"ב מגלה עמוקות), ואחרי ששאל המלך נמשח בשמן המשחה (נפ"י פ"ק דרבי אליעזר' פרק יז ד"ה מיד עמוד דוד) פעם אחת (דבש לפי להחיד"א מערכת ק' אות מ ד"ה וכתב) הוא נקרא מחמת משיחתו בשם 'מְשִׁיחֵ ה' " כפי שאמר עליו דוד המלך "וְיִאָמֶר לְאֶנְשָׁיו חֲלִילָה לִי מִה' אִם אֶעֱשֶׂה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה לְאֹדְנֵי לְמִשְׁחַת ה' לְשִׁלַּח יָדִי בּוֹ כִּי מְשִׁיחֵ ה' הוּא" (שמואל א' פרק כד, ז) (ראה במדבר רבה' פרשה ח' אות ד' ד"ה אמר רבי אליעזר). והיות שלא נמשכה מלכותו של שאול לכן משיחתו בשמן המשחה היתה מראש בצנעה (דבש לפי להחיד"א מערכת ק' אות מ ד"ה וכתב). ולמעט שאול שנמשח קודם מלכותו של דוד, לא נמשחו מלכים נוספים מישראל בשמן המשחה אלא רק מלכי בית דוד (ראה גמי' כריתות דף ה' ע"ב) (תוספות על גמי' כריתות דף ה ע"ב ד"ה מלכי ישראל אין מושחין).

דוד המלך נמשח פעמים. פעם אחת הוא נמשח עם ישי ובניו, פעם שניה כשהוא התמנה למלך על יהודה, ופעם שלישית כשהוא מלך על ישראל (דבש לפי להחיד"א מערכת ק' אות מ ד"ה וכתב). וכאשר משחו את דוד בפעם הראשונה היה השמן רץ מעצמו ונשפך בראש דוד, לעומת שאר בניו של ישי אביו של דוד שכאשר שמואל הנביא ניסה למשוח אותם השמן היה בורח לאחוריו. ולכן אמר דוד המלך "וַיִּתְּרַם כְּרָאִים קָרְנֵי בַלְתֵּי בְּשָׂמֶן רַעְנָן" (תהלים צב, יא) (מדרש תלפיות' לר' אליהו הכהן ענף דוד ד"ה ילקוט שמואל). ומטעם זה אמר ה' שהוא זה שמשח את דוד שנאמר "מִצָּאֵתִי דָוִד עַבְדִּי בְּשֶׁמֶן קְדָשִׁי מִשְׁחַתִּינוּ" (תהלים פט, כא), לפי שהשמן היה דולג מעצמו בכדי למשוח את דוד (מראית העין' להחיד"א מסכת תענית דף כה ד"ה ונשפך לוח). וכן הוסיף דוד המלך ואמר על משיחת השמן "דַּשְׁנֶנֶת בְּשָׂמֶן רֵאשִׁי כּוֹסֵי רִנָּה" (תהלים כג, ה) כשכוונתו שלא התמעט השמן על ידי מנת "כּוֹסֵי" שנמשחת בו, והוא נשאר "רִנָּה" כלומר מלא (יקנה חכמה' להר"ל פרחוביצ' דרוש הדינים דף ע"ב ע"ג בפסוק 'ישנת').

שלמה המלך נמשח פעמיים. פעם אחת בחייו אביו דוד, ופעם שנייה אחרי פטירתו (דבש לפי להחיד"א מערכת ק' אות מ ד"ה וכתב). שאר המלכים שהיו מזרע דוד המלך לא היו צריכים יותר משיחה כי אין מושחים מלך אחרי מלך לפי שהמלכות ירושה למלך לעולם (רמב"ם ספר העבודה' הלכות כלי המקדש והעובדים בו הלכה יא), ובברכה שירדה על דוד ושלמה כאשר הם נמשחו למלכים – התברכו גם כל צאצאיהם (זוהר פרשת לך לך דף פח ע"ג ד"ה תא חוי מאתעורתא). אמנם אם היתה מחלוקת בעם לגבי מי צריך להיות המלך, אז כן היו מושחים כדי להודיע לכולם על המלך. כך עשו לשלמה המלך מפני אדוניו (ראה מלכים א' א, מה), וכן עשו ליואש מפני עתליה (ראה מלכים ב' יא, יב), וכן עשו ליהואחז מפני יהויקים אחיו (ראה מלכים ב' כג, כ). ומפני ספר העבודה' הלכות כלי המקדש והעובדים בו הלכה יא). וכאשר היה המלך נמשח בשמן משחת קודש, הוא היה נעשה 'מרכבה' למלכות שמים (נזר הקודש' לר' יחיאל מיכל על בראשית רבה ע, יא ד"ה בר מן תלת).

כאשר שאול דוד ושלמה נמשחו למלוכה, היה השמן 'רץ' בדרך של נס מעצמו על ראשם עד שהיה מגיע נגד עיניהם. וכן היה בכל מלך שנמשח (נפ"י אברהם שניתי לר' אברהם פאלאגי מערכת ש"ן אות נ). וכנגד המלכים שאול דוד ושלמה שנמשחו ב'שמן המשחה' נאמר שלש פעמים "שָׂמֹן מְשַׁחַת קְדֹשׁ" בפסוקים "וְעַשִּׂיתָ אוֹתוֹ שְׂמֹן מְשַׁחַת קְדֹשׁ רָחַח מִרְקַחַת מְעֶשֶׂה רָחַח שְׂמֹן מְשַׁחַת קְדֹשׁ יִהְיֶה: וּמִשְׁחַתָּ בּוֹ אֶת אֶהְל מוֹעֵד וְאֶת אֶהְרֹן הַעֲדָת: וְאֶת הַשְּׁלַחֹן וְאֶת כָּל פְּלִי וְאֶת הַמִּנְחָה וְאֶת פְּלִיָּה וְאֶת מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת: וְאֶת מִזְבֵּחַ הַעֹלָה וְאֶת כָּל פְּלִי וְאֶת חֶפְצֵי וְאֶת כָּל פְּלִי וְאֶת הַגֶּעֶז בָּהֶם יִקְדָּשׁ: וְאֶת אֶהְרֹן וְאֶת בְּנֵי וְאֶת תְּמַשְׁח וְקִדְשְׁתָּ אֹתָם לְכַהֵן לִי: וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר שְׂמֹן מְשַׁחַת קְדֹשׁ יִהְיֶה זֶה לִּי לְדֹרֹתֵיכֶם" (שמות ל, כה – לא) (דבש לפי להחיד"א מערכת ש"ן אות נ בשם ר' אליעזר מגרמיוז).

כאשר המלך היה נמשח בשמן המשחה חכמתו היתה מתרבה על מנת לשפוט את ישראל (אגרא דכלה' למחבר' יבני ישיכר' פרשת ויחי ד"ה אתה יודך אחיך), ואז הוא היה גם יודע את מחשבותיהם של ישראל. לכן כאשר הלך שמואל הנביא למשוח את דוד למלך על ישראל בחייו של שאול המלך, הוא היה מתיירא פן שאול יידע את מחשבותיו שנאמר "וְיִאָמֶר שְׂמוּאֵל אֵיךְ אֵלֶיךָ וְשִׁמְעוּ שְׂמוּאֵל הַדָּבָר" (שמואל א' טו, א – ג), "אֵיךְ אֵלֶיךָ" – שחשש מעצם הליכתו למשוח מלך אחר. לכן אמר לו ה' יתברך שייקח "עֶגְלַת בְּקָר" וכל מחשבת הליכתו אל בית ישי תהיה לזבוח לה' שנאמר "וְיִאָמֶר ה' עֶגְלַת בְּקָר תִּקַּח בְּיָדְךָ וְאָמַרְתָּ לְזִבְחֵי לְה' בְּאַתִּי: וְקִרְאֵתָ לַיְשִׁי בְּזִבְחֵי וְאָנְכִי אֹדִיעֶךָ אֶת אֶשְׁרָה וְיִמְשַׁחְתָּ לִּי אֶת אֶשְׁרָה וְיִמְשַׁחְתָּ לִּי אֶת אֶשְׁרָה אֶלֶיךָ" (שמואל א' טו, ג – ד). אך בחזרתו מבית ישי לא חשש שמואל הנביא, כיוון שהוא כבר משח את דוד למלך ואז יכולת ידיעת המחשבות עברה משאול לדוד. מטעם זה מושחים רק מלך אחד בכל פעם (היכל הברכה' לאדמו"ר מקומותא שמות פרק לא בביאור מצוה קט' ישאל לסוק זר שמעון' ד"ה יטעמי המצוה' בשם הבעל שם טוב).

שמן המשחה השביח וגידל את גופם של הכהנים והמלכים שנמשחו

על ידי שמן המשחה היה המלך משתבח מכל אחיו. שאם היה מראהו שחור הוא היה מלבין, ואם היו פניו רעוּת הם היו הופכות לשֹׁחֲקוֹת (יילקוט שמעוני' תהלים פרק מה רמז תשן) כלומר שהיה נעשה בעל יופי (אברהם שניתי לר' אברהם פאלאגי מערכת ש"ן אות נ), ארבע חרשים' תחילת פרק ו' כסא דוד דף ע"ו ע"ג טור א ד"ה ועתה אדוני) וקורן אור בניי (אברהם שניתי

לר' אברהם פאלאגני מערכת ש"ן אות נ). וזה כוונת הפסוק "מִלֶּדֶת בְּיָמֵינוּ תִּחְיֶינָה עֵינֵינוּ" (ישעיה לג, יז) שאחרי שהוא נעשה "מִלֶּדֶת" על ידי שמן המשחה אזי מיד הוא מתייפה עד ש"בְּיָמֵינוּ תִּחְיֶינָה עֵינֵינוּ" (ישעיה לג, יז) (ארבע תְּרַשִׁים תחילת פרק ו כסא דוד דף טו ע"א טור א ד"ה ועתה אדוני). וכך היה עם שאול המלך אחרי שנמשח. לכן כאשר הקב"ה אמר לשמואל שהוא מאס בשאול, הוא הזהירו שלא יתבונן ביופיו שהוא יפה מאוד וכן בגובהו שנאמר "וַיֹּאמֶר ה' אֶל שְׂמוּאֵל אַל תִּבְטַט אֶל מְרֵאוֹהוּ וְאֶל גְּבֻהַ קוֹמָתוֹ כִּי מֵאַסְתִּיהוּ" (שמואל א' טו, ז) וזה כי קיבל זאת מכווח 'שמן המשחה' שנמשח בו (גבול בנימין על התורה חלק א' דרוש כג פרשת כי תשא דף מה ע"א טור ב ד"ה ובפסחים). וכך היה גם עם הכהן הגדול הנמשח בשמן המשחה, שהיה מתייפה מיד ונעשה ליבירה חדשה' (ארבע תְּרַשִׁים תחילת פרק ו כסא דוד דף טו ע"א טור א ד"ה ועתה אדוני).

אם היה המלך קצר קומה הוא היה נעשה ארוך על ידי שמן המשחה (מדרש תנחומא' אמור אות ד, ויקרא רבה כו אות ט, ילקוט ראובני פרשת כי תשא ד"ה כל מי שנמשח). כך היה עם דוד בצאתו למלחמה עם גִּלְיָת, שכאשר הביאו לו מבגדי שאול המלך הם לא היו צריכים להתאים לו לפי ששאלו היה גבוה ממנו ומורם מכל העם כפי שנאמר "וְלוֹ הָיָה בְּן וְשָׁמוֹ שְׂאוּל פְּחוּר וְטוֹב וְאִין אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל טוֹב מִמֶּנּוּ מִשְׁכֻּמוֹ וְנִמְעָלָה גְּבֻהַ מִכָּל הָעָם" (שמואל א' ט, ב), אבל כיון שדוד המלך נמשח בשמן המשחה אזי באורח פלא הוא התארך, והבגדים של שאול המלך התאימו לו (מדרש תנחומא' פרשת אמור אות ד, ויקרא רבה' כו אות ט). וכך גם הכהן הגדול היה נעשה ליבירה חדשה' על ידי משיחת שמן המשחה (ילקוט ראובני פרשת כי תשא ד"ה ילקוח את שמון בשם ילקוט ישעיה) והיה גודל על ידי משיחתו. וזה נרמז בדברי רבותינו שאמרו עליו "וְהִכְהֵן הַגְּדוֹל מֵאַחֵיו – גְּדֻלָּתוֹ מִשֵּׁל אַחֵיו" (ראה גמי וימא דף יח ע"א) (תפארת יהונתן' תחילת פרשת בחעלותך ד"ה דבר אל אהרן). ומשום כך הוא היה נקרא בשם כהן גְּדוֹל (עפ"י יקחלת יעקב' לר' יעקב פרוז שמואל פרק יז דף ק ע"א טור א ד"ה וילבש שאול את דוד).

ולכן כאשר היו נפטרים אביו ואמו של הכהן הגדול, היה אסור לו להיטמא להם שנאמר "וְהִכְהֵן הַגְּדוֹל מֵאַחֵיו אֲשֶׁר יִצְקַע עַל רֵאשׁוֹ שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וּמָלֵא אֶת יָדוֹ לְלִבֵּשׁ אֶת הַבְּגָדִים אֶת רֵאשׁוֹ לֹא יִפְרַע וּבְגָדָיו לֹא יִפְרָם : וְעַל כָּל נִפְשֹׁת מֵת לֹא יָבֵא לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא" (ויקרא כא, י – יא), "לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא" – לפי שעל ידי שנמשח בשמן המשחה כבר נעשה בריה חדשה ואין לו שייכות כעת עם אביו ואמו. ומטעם זה גם אמר משה רבינו על שבת לוי "וְלִלְוֵי אֶמְרַת תִּמְיָדָה אֲשֶׁר חִסְדֵּיךָ לְאִישׁ חִסְדֵּיךָ אֲשֶׁר נָסִיתוֹ בְּמִסְפָּה תְּרִיבָהוּ עַל מִי מְרִיבָה : הָאֶמְרַת לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיו" (דברים לג, ח – ט) (תפארת יהונתן' לר' יהונתן אייבשיץ פרשת אמור ד"ה ועל כל נפשות). וכשם שגופו של הכהן היה גדל על ידי משיחת השמן, כך גם גִּדְלוֹ עִמּוֹ הַבְּגָדִים שֶׁהָיוּ עָלָיו וּשְׁנַמְשָׁחוּ בַעַת מְשִׁיחַת הַשֶּׁמֶן. והיה זה מופת מופלא מִפְּלִאוֹת ה' (תפארת יהונתן' לר' יהונתן אייבשיץ פרשת תצוה ד"ה ועשית בגדי קודש). ובשעת פטירתו לא היו ניכרים עליו סימני מיתה, והיו פניו נשאים בתוארו ויופיו בלי שינוי כאדם חי ממש שרק חסר לו כוח 'הַדְּבֹר'. וכן היה בשעת הפטירה לכל מי שנמשח בשמן המשחה (עפ"י מדרש תלפיות ענף דוד ד"ה א"ה מדקאמר דוד).

שתי טיפות משמן המשחה נשאר על זקנו של אהרן הכהן כל ימיו

כאשר משה רבינו משח את אהרן אחיו כפי שנצטווה "וְלָקַחְתָּ אֶת שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְנִצַּקְתָּ עַל רֵאשׁוֹ וּמִשְׁחָתָהוּ אֹתוֹ" (שמות כט, ז), הוא יצק תחילה את השמן על ראשו ואחר כך משך את השמן בין שני ריסי עיניו (גמי הוריות דף יב ע"ב). על ידי היציקה על ראשו של אהרן התקדשה מחשבתו, ועל ידי המשיחה בין ריסי עיניו התקדשה ראייתו (הרמ"ד וואלי פרשת ויקרא פרק ח' ד"ה ויצוק משמן המשחה) ונעשה בעל יופי וקרנו אור פניו (אברהם פאלאגני מערכת ש"ן אות נ). ומיד גבה אהרן לגובה עשר אמות כמו גובהו של משה רבינו וכמו גובה המשכן. לכן כאשר אהרן היה עולה על המדרגות להדליק את הנרות במנורה הוא היה צריך להתכופף שלא יפגע במכסה המשכן בראשו. ואף על פי כן לא רצה לשנות מדרכם של שאר הכהנים, ולכן לא נמנע מלעלות על המדרגות של המנורה (תפארת יהונתן' לר' יהונתן אייבשיץ תחילת פרשת בחעלותך ד"ה דבר אל אהרן).

דוד המלך שחיבר ברוח הקודש את כל ספר התהלים תיאר את הנס הנוסף שהיה במעמד משיחת אהרן הכהן שנאמר "שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הַגֵּה מַה טוֹב וּמַה נְעִים שְׁבַת אֲחִים גַּם יָחַד : כִּשְׁמֵן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזְּקָן וְזָקן אֶהְרֹן שְׂיָרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו : כִּטְל חֲרָמוֹן שְׂיָרֵד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צָנָה ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם" (תהלים קלג, א – ב), "הִגֵּה מַה טוֹב וּמַה נְעִים שְׁבַת אֲחִים גַּם יָחַד" – הם שני האחים הנעימים משה ואהרן שהיו שקולים זה לזה (ראה רש"י גמי בבא בתרא דף ק ע"א ד"ה שקולים היו) (ישעיה דוד טוב מאמרים' למהר"י מאמר לכבוד אהרן הכהן ד"ה והנה מכת זה). "כִּשְׁמֵן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד" – שהשמן היה ניצוק על ראשו של אהרן. ועל אף שנתן משה רבינו כמות מעטה מאוד, היה השמן "יָרֵד" בדרך נס. "יֵרֵד עַל הַזְּקָן וְזָקן אֶהְרֹן" – נאמר פעמיים "זָקן", כנגד שתי טיפות של שמן שירדו משני צדי המצח שלו, דרך שתי פאות הזקן ימין ושמאל, אחת ללחי תחתון ימני והשנייה ללחי תחתון שמאלי, ששם עיקרי ושורשי הזקן (ישעיה דוד טוב מאמרים' מאמר לכבוד אהרן הכהן ד"ה עוד רמז). וראה גמי הוריות דף יב ע"א) (גמי כריתות דף ה ע"ב, גמי הוריות דף יב ע"א).

שתי הטיפות נשאר בזקנו של אהרן כמו שתי אבנים טובות (גמי כריתות דף ה ע"ב, גמי הוריות דף יב ע"א) אך לא היו שם בקביעות אלא "שְׂיָרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו" כלומר שאותן שתי טיפות היו עולות ויורדות לפי מידותיו כלומר לפי הנהגותיו של אהרן הכהן, שכאשר היה מדבר היו הטיפות עולות ויושבות בשורש זקנו, ואם היה שותק היו יורדות למטה. ונמצא כי הטיפות היו בעליה וירידה באופן תמידי (גמי כריתות דף ה ע"ב, גמי הוריות דף יב ע"א, בבא בתרא ישעיה דוד טוב מאמרים' מאמר לכבוד אהרן הכהן ד"ה וינאמר רב כחטי' ועיניו). וראה עוד ביאור נבא עלה בביב' יהודיע' הוריות יב ע"א ד"ה וכשהוא מספר ד"ה ועוד גי' בס"ד). לכן נאמר "יָרֵד עַל הַזְּקָן" לשון הווה, לפי שכל משך חייו של אהרן הן היו תלויות שם על מנת להגדיל את הנס, והיו עולות ויורדות בתמידות (ישעיה דוד טוב מאמרים' מאמר לכבוד אהרן הכהן ד"ה עוד רמז).

אהרן הכהן היה הכהן הראשון שנמשך בשמן המשחה (שמן הטוב וזקן אהרן' בחלק שמן הטוב דף מו ע"א טור ב). ועל אהרן נרמז הפסוק "כִּטְל חֲרָמוֹן שְׂיָרֵד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צָנָה ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם" (תהלים קלג, א) ששתי הטיפות נמשלו כמו "כִּטְל", לפי שכשם שמעט "כִּטְל" כבר מרווה את האדמה ומשתלחת בו "בְּרָכָה", כך גם אהרן הכהן במעט שמן שירד על זקנו השתלחה ברכה רבה (ישעיה דוד טוב מאמרים' לר' חיים ויטאל מאמר לכבוד אהרן הכהן ד"ה יאז יצתה בת קול) והוא זכה לנס הטיפות. ודבר זה היה משום שהוא הכהן הראשון שבכל הכהנים בעולם, וה' יתברך רצה להראות שבחר בו לשרתו (ישעיה דוד טוב מאמרים' מאמר לכבוד אהרן הכהן ד"ה וכשמן הטוב). וכך הנס של טיפות השמן על זקנו של אהרן הכהן היו דווקא לו ולא למלכים או כהנים אחרים (עפ"י אברהם פאלאגני מערכת ש"ן אות נ).

בכד השמן של שמן המשחה נעשה הנס לאשה הצרפית

כאשר הגיע אליה הנביא לאשה הצרפית וביקש ממנה לאכול ולשתות, ענתה האשה שיש לה רק מעט קמח בכד ומעט שמן בצפחת כפי שנאמר על אליהו הנביא "וַיִּקָּם וַיֵּלֶךְ צָרְפַתָּה וַיָּבֵא אֶל פֶּתַח הָעִיר וְהִנֵּה שָׁם אִשָּׁה אֲלֻמְנָה מְקַשְׁשֹׁת עֲצִים וַיִּקְרָא אֲלֶיהָ וַיֹּאמֶר קַחִי נָא לִי מְעֵט מִיָּם בְּכֶלִי וְאֶשְׁתֶּה : וַתִּלְקַח לְקַחַת וַיִּקְרָא אֲלֶיהָ וַיֹּאמֶר קַחִי נָא לִי פֶתַח לֶחֶם בְּגִדְךָ : וַתֹּאמֶר חַי ה' אֲלֵלֹקֶיךָ אִם יֵשׁ לִי מְעוּג כִּי אִם מִלָּא כִּי קָמַח בְּכַד וּמְעֵט שְׁמֹן בְּצַפְחַת וְהִנֵּי מְקַשְׁשֹׁת שְׁנַיִם עֲצִים וְגִבְאִי וְעִשְׂתִּיהוּ לִי לִבְנֵי וְאֶכְלֶנְהוּ וְנִמְתְּנֵנוּ" (מלכים א' יז, י – יב). וה' צִפְחַת" שהזכירה האשה הצרפית הוא אותו 'כד השמן' של יעקב אבינו (שפתי כהן על התורה' פרשת וישלח ד"ה ויותר יעקב לבדו) שהכיל את שמן המשחה (דברים אחרים' להחיד"א דרוש לב ד"ה יעוד כתב' עיניו) ועוד כתב הרב"ב) שהכין משה רבינו.

אליהו הנביא בירך שכד הקמח וצפחת השמן לא יכלו (עפ"י דברים אחרים' להחיד"א דרוש לב ד"ה יעוד כתב' עיניו) ועשה בפיו כוונות מיוחדות כדי שיושפע להם שפע וברכה מהשמן של יעקב אבינו אשר היה בתוך כלי השמן (זכור דוד' לר' דוד וכות ממודינא מאמר שלישי פרק צא דף רפו ע"ב ד"ה והשתא הריב מגלה עמוקות) שנאמר "כִּי כֹה אֶמְרָה ה' אֲלֵקֵי יִשְׂרָאֵל

כִּד הַקְּמֵחַ לֹא תִּקְלַה וְצַפְחַת הַשֶּׁמֶן לֹא תִּחָסֵר עַד יוֹם תַּת ה' וְגֵשֶׁם עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה: וַתִּלְבַּד וַתַּעֲשֶׂה כַּדְבָר אֲלֵהוּ וְתֹאכַל הַיָּהּ וְהָיָה וּבֵיתָה יָמִים" (מלכים א' יז, יג).
 ואכן כִּד הִיֵּה שֵׁנָאמַר "כִּד הַקְּמֵחַ לֹא קִלְתָּה וְצַפְחַת הַשֶּׁמֶן לֹא חִסַר כַּדְבָר ה' אֲשֶׁר דָּבַר בְּיַד אֲלֵהוּ" (מלכים א' יז, טו) (עפ"י יזכרון אחרים) דרוש לב ד"ה ויעוד כתבי עתיש). וזהו
 ממש הבחינה של כד השמן הזה אשר נשאר מלא לעולם (יסמית חכמים) על מסכת ברכות לר' נפתלי כץ בהקדמה דף ז ע"ב ד"ה ויענון זה נ"ל להסמיד בשם המקובלים). ואף על פי שהכד הכיל
 את 'שמן המשחה' שאסור בשימוש חול, היה נס והושפע ממנו שמן פשוט אשר הותר להם לשימוש על ידי הנביא (עפ"י יזכרון אחרים) דרוש לב ד"ה ויעוד כתבי עתיש).

שמן המשחה התגלה בדרך נס לאשת עובדיה הנביא

כאשר רצה אלישע הנביא תלמידו של אליהו הנביא לעשות לאשת עובדיה הנביא נס על מנת שתוכל לשלם עבור החובות של בעלה עובדיה, הוא שאל האם יש לה דבר מה שיוכל לחול עליו הברכה (וזהר פרשת צו דף לד ע"א ד"ה רבי יהודה, וזהר פרשת לך לך דף פח ע"א ד"ה מנלן מאשת) שנאמר "וַיֹּאמֶר אֵלֶיָּה אֲלֵיָּשֶׁע מָה אֶעֱשֶׂה לְךָ הַגִּידִי לִי מַה יֵשׁ לְךָ בְּבֵית" (מלכים ב' פרק ז, א), ואז התגלה לה בדרך נס מאותו שמן המשחה (עפ"י שפתי כהן על התורה) לר' אליהו הכהן תלמיד תלמידו של הארי"י ז"ל פרשת וישלח ד"ה ויותר יעקב לבדו). ועל זה ענתה לאשת עובדיה שיש לה כלי שמן (כתם פז) לר' שמעון לבאי מחבר יתם פז) פרשת לך לך דף פח ע"א ד"ה אחר הדברים האלה) ובו מעט שמן כדי לטון אצבע קטנה כפי שנאמר "וְתֹאמְרָ אֵין לְשִׁפְחֹתָךְ כַּל בְּבֵיתָ כִּי אִם אֶסַף שְׁמֹן" (מלכים ב' פרק ז, ב) (וזהר פרשת לך לך דף פח ע"א ד"ה מנלן מאשת עובדיה). אלישע הנביא ענה לה כי זה שיש לה זיוקא שמן (וזהר פרשת לך לך דף פח ע"א ד"ה מנלן מאשת עובדיה) הוא סיוע לנס (וזהר פרשת צו דף לד ע"א ד"ה רבי יהודה פתח), שהברכות שורות בשמן (וזהר פרשת לך לך דף פח ע"א ד"ה מנלן מאשת עובדיה) ויוצאות ממנו (וזהר פרשת צו דף לד ע"א ד"ה רבי יהודה פתח).

אז אלישע הנביא עשה בפיו כוונות מיוחדות כדי שיושפע לאשת עובדיה שפע וברכה מהשמן של יעקב אבינו אשר היה בכלי (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודינא מאמר שלישי פרק צא דף רפו ע"ב ד"ה והשתא הר"יב מגלה עמוקות). וכך היה, שהם היו ממלאים כלים רבים מאותו מעט השמן, והשמן בכלי לא היה קלה שנאמר "וַיֹּאמֶר לְכִי שְׂאֲלִי לְךָ כְּלִים מִן הַחוּץ מֵאֵת כָּל שְׁפָנֶיךָ כְּלִים רַקִּים אֶל תִּמְעִיטִי: וּבָאת וְסָפַרְתְּ הַדָּלֶת בַּעֲדֵךְ וּבַעֲדֵךְ בְּנִיךָ וְנִצְקַתְּ עַל כָּל הַכְּלִים הָאֵלֶּה וְהַמֵּלֵא תְּסַיֵּעִי: וַתִּלְבַּד מֵאֵתוֹ וַתִּסְקָר הַדָּלֶת בַּעֲדָה וּבַעֲדָה בְּנִיָּה הִם מִגְשִׁים אֵלֶיָּהּ וְהִיא מוֹצֵקֶת" (מלכים ב' פרק ז, ג-ה). וגם אז היה נס ששרתה ב'שמן המשחה' זה ברכה והושפע ממנו שמן פשוט שיכלו להשתמש בו (יזכרון אחרים) להחיד"א דרוש לב ד"ה ועוד כתב הרב). ואלישע רָמַז לאשה על קיומו העתידי של השמן כשאמר לה "וְאַתְּ וּבְנֵיךָ תִּחְיִי בְּנוֹתְרָ" (מלכים ב' ז, ו). כלומר ששמן זה יישאר עד לעת שיחיו המתים (ברכת שמואל: פרשת מקץ ד"ה יאבב נבאר קצת).

מכד השמן הדליקו החשמונאים ובו עתיד להימשח מלך המשיח

וכשבאו החשמונאים לבית המקדש ולא היה בידיהם שמינים טהורים להדליק את המנורה, והם מצאו בדרך נס 'פך קטן' שהוא היה אותו כד שמצא יעקב אבינו (מגלה עמוקות) פרשת וישלח ד"ה ויבו לו בית', ברכת שמואל! אביו של בעל יקב הישר' סוף פרשת מקץ ד"ה יאבב נבאר קצת' עייש, וכן נראה מ'מגלה עמוקות - רב אופסי' אופן סוף), שאף על פי שמשחו בו מלכים וכהנים (יקב הישר' פרק צו ד"ה ואחר כך באו) לא היה חסר כלל (עיני העדה' למחבר ישבת מוסר' פרשת אמרו ד"ה יוצק ב' ס' והכחן הגדול). ואמרו רבותינו שהיה הפך חתום בחותמו של 'כהן גדול' (יסור' אורח חיים סימן תרע ד"ה מאי תוכה) והוא רָמַז לחותמו של אהרן הכהן, לפי שנעשה 'שמן המשחה' בימיו (ברכת שמואל! לאביו של מחבר ספר יקב הישר' פרשת מקץ ד"ה יאבב נבאר קצת). וגם אז שרתה בפיך ברכה ובדרך נס הושפע ממנו זיוקא שמן זית פשוט כשר למנורה (עפ"י יזכרון אחרים) להחיד"א דרוש לב ד"ה ועוד כתב הרב) שאינו אסור בהנאה כמו שמן המשחה, והוא השמן הנסי של יעקב אבינו אשר ממנו התברכו האשה הצרפית ואשת עובדיה (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודינא מאמר שלישי פרק צא דף רפו ע"ב ד"ה והשתא הר"יב מגלה עמוקות).

הפך שמצאו החשמונאים היה מלומד בנסים (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודינא מאמר שלישי פרק צא דף רפו ע"ב ד"ה והשתא הר"יב מגלה עמוקות). ואף שהיה בפיך שיעור להדליק את המנורה רק ליום אחד, נעשה נס (יקב הישר' ר' צבי הירש קידנבר פרק צו ד"ה ואחר כך באו) נִלְקָה, ונמשך ממנו ברכה ומעשה נסים שהוא 'שמן טהור' אשר הספיק להדלקת שמונה לילות מבלי חסרון כלשהוא בפיך, כי תכף שהתחילו למלא את הזביוכן של המנורה הם התמלאו (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודינא מאמר שלישי פרק צא דף רפו ע"ב ד"ה והשתא הר"יב מגלה עמוקות). והוא הספיק לדלוק במשך שמונה ימים (יקב הישר' ר' צבי הירש קידנבר פרק צו ד"ה ואחר כך באו) כפי צרכם של החשמונאים (ברכת שמואל! לאביו של מחבר ספר יקב הישר' פרשת מקץ ד"ה יאבב נבאר קצת), עד אשר נטהרו הכהנים ועשו ביום השמיני שמן חדש בטהרה (יקב הישר' ר' צבי הירש קידנבר פרק צו ד"ה ואחר כך באו). ובדרך נס הפך נשאר מלא כבתחילה כבר ביום הראשון לאחר שמילאו ממנו שמן לנרות (טעמי המנהגים ומקור הידנים לר' אברהם יצחק שפרלינג מלבוב עיניי תוכה אות תתמא בשם ח"בית יוסף). וכל זה בנוסף לכך שעצם גילוי הפך היה מעיקרו נס מופלא, שהרי 'שמן המשחה' כבר נגזז בימי יאשיהו המלך יחד עם ארון הברית, צנצנת המן ומקלו של אהרן (ראה גמ' הרויות דף רפ ע"א גמ' יומא דף נב ע"ב).

כל כלי המשכן שנמשחו בשמן הקודש נשואו עומדים וקיימים, וכך גם שמן המשחה בעצמו (הרמ"ז וואלי שמות פרק ל ד"ה ואל בני ישראל תבדו) כולו קיים לעתיד לבוא (שפתי כהן) על התורה פרשת תרומה ד"ה ועשית את השלחן, ילקוט שמעוני יתרו רמז דש', 'צור המור' פרשת כי תשא ד"ה אחר כך צויה שיעשו) עד תחיית המתים (ברכת שמואל! פרשת מקץ ד"ה יאבב נבאר קצת) כולו רענן לא חסר כלום מתחילתו שנאמר "בְּלַתִּי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן" (תהלים צב, יא) (נבול בנימין חלק ב' דרוש כו לשבת שובה ד"ה גמ' יפוש בן ישראל לאביהם) בלי שינוי והפסד (חידישי אגדות' למחר"ל על מסכת הרויות דף יא ע"ב ד"ה כמה נסים) שנאמר "שְׁמֹן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ יִהְיֶה זֶה לִי לְדֹרֹתֵיכֶם" (שמות לו, לא) ('צור המור' פרשת כי תשא ד"ה אחר כך צויה שיעשו, חידישי אגדות' למחר"ל על מסכת הרויות דף יא ע"ב ד"ה כמה נסים). ואז עתיד הקב"ה (יתנא דבי אליהו רבא פרק כה, יג) למשוח בו את 'מלך המשיח' שבשל כך נקרא 'משיח' (ליקוטי הלכות' אורח חיים ב' ברכת הודאה ו' אות יט) כי שפע משחת קודש תהיה עליו (טעמי המצוות' לרקנטאי מצוות עשה מצוה עבודת הקרבות ד"ה דע כי יש) ועל ידה יזכה לשלימות בחינת "כִּי נִזְרַ אֶלְקֵינוּ עַל רָאוּשׁוֹ" (במדבר ו, ז) (ליקוטי הלכות' אורח חיים ב' ברכת הודאה ו' אות כט) במהרה בימינו, אמן.

<p>העלון מופץ לעילוי נשמת יוכבד חיה שרה בת ר' אברהם מאיר ז"ל למשפחת בר-חיים ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמת מאיר בן משה ז"ל יונה בן משה ז"ל, יונה בן משה ז"ל, יונה בן משה ז"ל, יונה בן משה ז"ל, מאיר ז"ל, חיים בן שמואל ז"ל, ליוב ב"ר, מרים בת שמואל ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת גושן וטרה אשת דוד דוד בן יש"ר ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמת משה בר זוהרה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל מוריה בת רחל רולנדיה הי"ו</p> <p>העלון גם לרפואה של דוד דודור בן בנינה הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואה של סליה בת איתמר (צבת שמואל מחוה) שריה בת אילנה הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואה של רחמי בת טליה הי"ו</p> <p>מזהב בת טליה הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואה של חנה במון הי"ו</p> <p>העלון גם לרפואה של סול בת איתמר הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואה של מרים הי"ו</p> <p>העלון גם לרפואה של מרים הי"ו</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p> <p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p> <p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p>
<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p> <p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p>		<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p> <p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p>		<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p> <p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p>		<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p> <p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p>		<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p> <p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p>		<p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p> <p>העלון מופץ לעילוי נשמת רחל בת מריה הי"ו</p>

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו

העלון מופץ לעילוי נשמת **רחל בת מריה** הי"ו